

КИРИЛЪ ХРИСТОВЪ

САМОТНА ЖЕТВАРКА

Трепти отврѣсть горещина,
Пристѣпва пѣтникъ като въ сѣне;
Тамъ нѣкъде сама жена
На закѣснѣла нива жѣне.

И звѣнко тя и жално пѣй,
И слуша цѣлий край унесенъ,
И слѣнцето по-силно грѣй,
И душно е отъ тая пѣсенъ.

Какво нарежда тя горка?
Кого тамъ клетницата жали?
Или е скръбъ току-така,
За всѣкидневнитѣ тегла ли?

Охъ, то не е що вчера бѣ
И днесъ, и всѣкога ще бѣде:
Петмина въ день да погребе
Сждба жестока я отсѣди.

Войводата — бащичко старъ,
Дружината му — трима сина,
А първо либе байрактаръ
И между първи прѣвъ въ Пирина.

И пѣе тя за своята жалъ
И жѣне нива закѣснѣла,
И спира пѣтникъ отмалѣлъ
Да чуе пѣсенъта ѝ цѣла.